

ΜΗΔΕΙΑ

Ἐπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι φρονοῦν πῶς τὰ ἀρχαῖα δράματα, γιὰ νὰ εἶνε σήμερα ἀνεκτὰ παριστανόμενα ἀπὸ σκηνῆς, πρέπει νὰ περιττίνωνται μεταφρασμένα στὴν ὀμιλουμένην ἢ καὶ στὴν καθαρῶσαν καὶ νὰ ὑφίστανται κάποιου διασκευῆν σκηνακῆν, συμφωνοῦσαν ὅπωσδήποτε μὲ τὸ σημερινὸν θέατρον.

Αὐτοὶ βεβαίως οὔτε συνεκινήθησαν οὔτ' ἐνθουσιάζθησαν μὲ τὴν παράστασιν τῆς «Μηδείας», τὴν ὁποῖαν ἐξακρατήρισαν καὶ ὡς καθολοκληρίαν περιττήν.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι—καὶ στὴν τῆξιν, τὴν εὐαριθμὸν ἴσως, αὐτῶν ἀνήκουμεν καὶ ἡμεῖς—οἱ ὅποιοι παρakoλοθοῦντες ἐξελισσόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἓνα ἄρμα ἀρχαῖον, ἀμετάφραστο, ἀτόξιο, ὅπως ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ του, δοκιμάζουν κάποιαν βαθεῖαν, καὶ κάποιαν καθαρῶς καλλιτεχνικὴν συγκίνησιν, προσερχομένη ἐκ τῆς ἀναπαραστάσεως τῆς ἐποχῆς, τῆς ὠρχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποῖαν πρωτοεδιόχθη τὸ ἄρμα καὶ δοκιμάζουν, ἢ τοῦλάχιστον κατωρθώνουσι νὰ τὸ πιστεύσουν ὅτι οἱ πρῶτοι ἀκραταὶ του, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς ἔνοιξε τὴν ψυχὴν του καὶ τοὺς ὠμίλησε μὲ τὴν γλώσσά του.

Γιὰ τοὺς δευτέρους αὐτοὺς ἡ διδασκαλίαι τῆς «Μηδείας» ἦτο ἀληθινὴ ἐφορτὴ τὴν ὁποῖαν ἔδωτε ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ δημιουργὸς τῆς Ἑταιρίας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων, ἡ ψυχὴ τῆς Ἑταιρίας, αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς.

Καὶ γι' αὐτὸ ἐχειροκρότησαν καὶ τοὺς ἐρασιτέχνους οἱ ὅποιοι κατέβαλαν ὑπερανθρώπους ἀληθῶς ἀγῶνας νὰ ἀρθεῖν εἰς τὸ ὕψος τῶν ῥῶλων τοὺς ὁποίους ὑπεκρίνοντο, ἐχειροκρότησαν καὶ τὴν δ. Τιθέση ἡ ὁποία ὡς Μηδεῖα εἶχε πράγματι στιγμὰς εὐτυχεῖς, ἀποδώσατα ἔλο τὸ τραγικὸν ὕψος μὲ τὸ ὅποιον ὁ Εὐριπίδης περιέβαλε τὸ δημιούργημα του, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν μελοποιήσαντα τὰ χωρικὰ, ἂν καὶ ἡ μουσικὴ τοὺς ἐφάνηκε ὀλίγον μονότονος, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν κ. Μιστριώτην καὶ τοῦ ἐσυγχώρησαν μάλιστα καὶ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους τυνηθείξε: νῆπαγγέλλη ἀπὸ τὸ θεωρεῖν του στερεοτύπως κατόπιν τῆς πρακτικῆς ἐκείτης ἀρχαίας τραγωδίας. Θὰ ἦτο ἄδικον

ἂν δὲν ἀπονέμετο ὁ ἀρμόζων ἔπαινος καὶ εἰς τὸν κ. Σιγάλαν ὁ ὅποιος ἐδίδαξε τοὺς ἐρασιτέχνους.

Ἀκούσθηκε μάλιστα κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Τρίτης κάτω στὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου καὶ ὁ ἀκόλουθος διάλογος ὁ ὅποιος εἶνε, νομίζομεν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀκαταπονήτου ἀπαγγελέως.

— Νομίζω—ἔλεγε κάποιος πρὸς τὸν γείτονά του—ὅτι βλέπω τὴν σκηνὴν τοῦ Εὐριπίδου περιπτωμένην στὴν σκηνὴν . . .

— Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ σκηνὴν. Βλέπω μόνον ἓνα λαρόγγι νὰ περιπτῆται, καὶ τὸ λαρόγγι αὐτὸ θάνηκει δίχως ἄλλο τὸν Σιγάλα, ἀφοῦ ἔλοι σχεδὸν ἐπάνω στὴν σκηνὴν ἀπαγγέλλον μὲ τὸ λαρόγγι του!

ΘΕΑΤΗΣ